

גליון מס' 217

שבת פרשת מקץ תשפ"ו

ומשניח

שיחות, דרשות ומאמרים למגידי שיעור ולכל דורש ברבים
לאורו ולזכרו של מרן קדוש ישראל ותפארתו שר התורה זיע"א

ערוך מתוך שיעורי לב ארי - ב"ב

יוצא לאור לרפואת עם ישראל ובכללם לר' יפת בן אסתר שליט"א בתושח"י

עניין של חינוך

"ויהי מקץ שנתים ימים"
(מא, א)

איתא במדרש (בראשית רבה פט, ג): "על ידי שאמר יוסף לשר המשקים 'זכרתני' ו'הזכרתני', נתוספו לו שתי שנים". **מרן הגר"ש שקופ זצ"ל** שאל: מה היה קורה אם היה אומר רק "זכרתני" אחד, כמה זמן היה יושב בבית הסוהר? בפשטות היינו אומרים, שאם על שאמר פעמיים נוספו לו שנתיים מאסר, על פעם אחת היתה נוספת לו שנה אחת. אבל – אמר רבי שמעון – יתכן שלא, יתכן שאם היה מבקש פעם אחת "והזכרתני לפני פרעה", היה זה עדיין בגדר חובת ההשתדלות המוטלת עליו, ולא היה נענש כלל. (יחי ראובן)

בברכת שבת שלום

מערכת לב ארי

פנינים משלחן מלכים

"אני פרעה ובלעדיך לא ירים איש את ידו ואת רגלו בכל ארץ מצרים" (מא, מד)

הקושיא **זועקת**, איך היה ליוסף העוז והגבורה לעלות ולשלוט על ממלכה אדירה כארץ מצרים, בלי שום ניסיון קודם בעניין, בלי ללמוד דרכי ותכסיסי מלכות? הרי יוסף היה בחור ישיבה שכל עסקו היה בתורה ועבודה, לימוד התורה עם אביו, רעיית צאן אביו ואחר כך גדל בבית פוטיפר וישב בבית סוהר שנים עשרה שנה, ואיך הסכים לקחת את השלטון? **ביאר הגה"צ רבי יחזקאל לוינשטיין זצ"ל מנהל רוחני ישיבת פוניבז'** במשל: אם יספרו לנו על בחור בן שבע עשרה שרועה עדר בקר של מאתיים וחמישים שוורים, וכי יעלה על דעתו לשאול, הלא בחור הזה שוקל שבעים קילו, מהיכן האומץ לשלוט על עדר ששוקל מאתיים חמישים אלף קילו. קושיא זו מופרכת מעיקרא, כי מדובר בסוגים שונים, האדם הוא נזר הבריאה והוא שולט על בעלי החיים. יוסף הצדיק ידע היטב מה זה יהודי, שיהודי הוא סוג אחר מהגויים, כפי שכותב הכוזרי שיש בבריאה חמשה סוגי נבראים: דומם, צומח, חי, מדבר, ויש סוג נברא שנקרא ישראל. כמו שדומם וצומח הם שני סוגים, כך ישראל ושאר הנבראים הם סוג אחר לגמרי, והיותו והוא שייך לעם ישראל אין לו שום קושי לשלוט על כל ארץ מצרים, שהרי בפסוק נאמר (ישעיהו מ, יז) "הן גויים כמר מדלי וכאפס ותהו נחשבו", אומות העולם בעינינו הם כאין וכאפס, כמובן שאנו נזהרים שלא לצערם, כמו שיש הלכה שלא לצער בעלי חיים, אבל יחד עם זה, אנו מבינים את מעלתינו ועליונותינו עליהם. ידיעה זו נתנה ליוסף את העוז למלוך, הוא ידע את מעלתו וחי בהכרה ברורה שהוא נזר הבריאה ואם ההשגחה העליונה סובבה שהוא יטול את התפקיד הוא ייעשה זאת ובודאי יצליח.

(אבוא בס')

לע"נ הבחור אריה ז"ל בן דוד וזהבה הי"ו

מערכת שיעורי לב ארי – שיעורים שבועיים לאור הפרשה מפי הרב אריה יוסף שליט"א

מעשה שהיה...

מבטל הגזרות \ ספור על רבנו מרן הרב המקובל רבי שמואל דרזי ב"ר יצחק זצ"ל זיע"א

הילולא דצדיקייא

הילולת מרן

הרב המקובל

רבי שמואל דרזי

זצ"ל זיע"א

(כג' כסליו התשס"ו)

הרב המקובל שמואל דרזי זצ"ל: נולד בשנת ה'תרפ"ב לאביו: ר' יצחק. ואימו: מרת שמחה ע"ה. עוד בהיותו ילד התאבק בעפר רגליהם של חכמים. בשנת ה'תש"י בהיותו בגיל 28 עלה ארצה דרך פרס, למרות לחצים והצעות מפתות כדי שישאר בעירק. רבנו עזב הכול ועלה לא"י. בשנת ה'תשי"ג נשא לאישה את לטיפה יפה, נולדו להם חמישה בנים ושתי בנות. משחר נעוריו, שקד על התורה. כשהיה מגיע המקובל ר' יהודה פתיה, היה רבנו יושב על אדן החלון ומקשיב. בגיל צעיר היה משמש ובן בית אצל ראשי רבני בבל, מהם החכם ר' ניסים כדורי זצ"ל. בגיל 15 הצטרף ללימוד אצל הגאון ר' יוסף רביע וחכם ששון מזרחי, דרך לימוד זה נכנס לחוכמת הקבלה. וכן למד אצל חכם אפרים הכהן. ועם הרבנים: חכם סולימאן, ר' יעקב מוצפי ור' יהודה צדקה. כעשרים ואחת שנים למד חברותא עם הרב יצחק כדורי בישיבת "דור ישרים" (בחייהם ובמותם לא נפרדו, ציונו של הרב דרזי בסמוך לציונו של הרב כדורי זצ"ל), אח"כ הקים רבינו את ישיבת המקובלים 'נאות ברמה', בה שימש כראש הישיבה עד יומו האחרון. רבנו התבקש לישיבה של מעלה בשבת קודש פרשת 'וישב', בזמן רעוא דרעווין בקריאת התורה. כ"ג כסליו ה'תשס"ו. רבנו חי ופעל כ-83 שנים ציונו בהר המנוחות בגבעת שאול. ת.נ.צ.ב.ה. וזכותו תגן עלינו אמן!.

פעמים רבות חשו ברוח-הקודש האופפת את הרב. סיפר שמשו של הצדיק, ר' משה, כי באחד הימים בשעת חצות בעודו ישן, ניגש אליו הרב דרזי להעירו, שכן בהיותו משמש כשמש, הקצה לו הרב חדר בביתו. ר' משה הזדרז וקם, כשיצא ראה, כי כעשרים אברכים מוכנים לנסיעה דחופה ואשר שני גדולי עולם, הרב דרזי זצ"ל והרב כדורי זצ"ל התכוננו לבצעה ללא דיחוי. מיד הם נסעו בטרנזיט והגיעו בסביבות השעה 02:30 לפנות בוקר לציונם של אביו ורבא. שם עשו ייחודים והתפללו עד אור הבוקר ללא דיבורים. משם הם נסעו לציונו של בניהו בן יהוידע, ולבסוף כשסיימו, העז אחד מהאברכים לשאול את הרב: "רבנו, מה קרה?". הרב השיב כי נגזרה גזרה קשה על עם ישראל מאזור סוריה, אך, ברוך ה', הם הצליחו בעזרת התפילות לבטל את הגזרה הנוראה. ואכן, באותו יום הייתה תקרית גדולה באזור סוריה, ולא היו לעם ישראל שום אבדות בנפש. הרב דרזי והרב כדורי לא שמעו חדשות, ולמרות הכול, הם ידעו הכול לפני כולם.

היה זה כאשר צרה חדשה נחתה על עם ישראל ככלל ועל ירושלים בפרט - כת ה"מורמונים" (!) (בעולם חיים כיום מעל 12 מיליון מורמונים, אשר כל מטרתם היא להחטיא את עם ישראל באמצעות הטפה מסיונרית). הם רצו לבנות בסמוך למקום המקדש את בית זוהמתם. רבינו והמקובל הרב יצחק כדורי עמדו בפרץ כדי לעקור את הדבר. המורמונים מומחים בכישופים, וניסו לעשות הכול כדי לגרום לעם ישראל לסטות מדרך הישר, כדי שיהיה יותר קל להשמידו. באחד הפעמים בהם מסר רבינו שיעור, לפתע הפסיק באמצע השיעור ואמר, כי הוא מרגיש דבר רע הנמצא בתוכם, ולא נרגע, עד שאמר, כי חש הוא באישה העומדת בחוץ וכולה רוע ובאה מכת המורמונים כדי להזיק. שמשו של הרב, ר' שלום, יצא החוצה, ואכן ראה אישה המכוסה מהראש ועד כף רגל. היא ניגשה למשמש וביקשה להיכנס אל הרב באמתלה, כי יש לה בעיה חמורה והיא מבקשת את ברכתו של הרב. כמוכן שר' שלום לא אפשר לאשה להיכנס. היא ניסתה שוב ושוב, וכאשר ראתה, כי לא תותר כניסתה לרב, ובטרם עזבה את המקום, צעקה בקול גדול ושרטה את ר' שלום שריטות עמוקות בידו, עד שעור ידיו נשאר בציפורניה, והוא חזר לשיעור כשכולו זב דם. רק לאחר מכן אמר הרב, כי חש הוא שהטומאה חלפה לה, ועתה ניתן להמשיך בשיעור. גם בתפילותיהם בכותל ניסו המורמונים להפריע, הכמרים היו באים עם טלית מעל ראשם - כדי שלא יזהו אותם, וכך יוכלו לשבש את תפילותיהם. אולם הרב תמיד הרגיש בהם, והיה שולח מתלמידיו, כדי שיסלקו אותם מהמקום הקדוש. (מלוקט בשינוי לשון קלים מתוך 'פניני הצדיקים')

מי יתקע בשופר?

”ותפעם רוחו” (מא, ח)

פרעה חלם חלום, ורוחו התפעמה. הוא קרא לחכמים ולחרטומים,

ולא הניחו דעתו. הודיעוהו אודות יוסף, והזעיקוהו. פתר לו יוסף חלומו, והוסיף: ”ועתה ירא איש נבון וחכם וישיתוהו על ארץ מצרים. יעשה פרעה ויפקד פקדים על הארץ וחמש את ארץ מצרים בשבע שני השבע, והיה האכל לפקדון לארץ לשבע שני הרעב, ולא תכרת הארץ ברעב”. כתב הרמב”ן: ”ואמר יוסף כל זה, בעבור שיבחרו אותו, כי החכם עיניו בראשו”. ותמה ה”אור החיים” הקדוש זצ”ל: מדוע נעשה יוסף יועץ למלך, הלא לא נתבקש אלא לפתור החלום!

סיפור הגאון רבי יעקב גלינסקי זצ”ל: לאחר מלחמת ששת הימים היתה התעוררות גדולה. כגודל החרדה לפני המלחמה כך גודל הפורקן, ירושלים נכבשה, הר הבית בידינו, חזרנו לכותל המערבי, לקבר רחל, למערת המכפלה. מרן הגאון רבי יעקב אידלשטיין זי”ע, רבה של רמת השרון, ערך כנס הודיה. בכנס היו אנשי צבא לרוב, וכשהגעתי הודיעוני שהוחלט לשנות את צביון המעמד: לא דרשה, אלא סימפוזיון, שאלות ותשובות. לא מצא חן בעיני: אני רציתי לקבוע את הנושאים. קמתי ואמרתי: ”הזמינוני לדרשה ושינו לסימפוזיון. סיפור, מוכנים לשמוע?” ”כן!” ענו במקהלה. פתחתי בסיפור הידוע, בפוזנא עירו של הגאון רבי עקיבא איגר זצ”ל, היה בעל תוקע ותיק, שליבו נטה אחר המשכילים ויסודות אמונתו התערערו. העבירו רבי עקיבא איגר ממשרתו, והלה התאונן בפני מושל העיר: הן שומר תורה ומצוות הוא, אלא שהתחבר עם המשכילים. אמת, שוחר קדמה הוא, והרב חשוך, ממורדי האור, ומשום כך הדיחו! הבטיח המושל לברר זאת. קרא לרבי עקיבא איגר, ושאל מדוע הודח בעל התוקע הותיק. הרב לא חפץ להיכנס עם המושל בפולמוס, וענהו: ”לא הדחתיו, להיפך, הוא הועלה בדרגה – עד עכשיו תקע בראש השנה, אבל ידוע לך שהיום הקדוש ביותר ליהודים הוא יום הכפורים, היהודים צמים בו מערב עד ערב, הולכים יחפים ולובשים לבנים ומעתיירים למחילת עוונות, ובכן, הזמן הנעלה ביותר ביום קדוש זה הוא לקראת סיומו, מתפללים בו תפילה מיוחדת שאין דוגמתה בכל השנה כולה, תפילת נעילה, וארון הקודש פתוח כל שעת התפילה, וסיומ ה בפסגת הפסגות, תוקעים בשופר - ולתקיעה זו מיניתי את המתלונן! יראה כבוד המושל ויווכח, כי אך נרגן הוא וכפוי טובה!” התרשם המושל והתנצל על הטרדת הרב הנערץ והטרחתו. קרא למתלונן והוכיחו על פניו: הרב שדרג מעמדו, במקום לתקוע בראש השנה מינהו לתקוע ביום הכפורים, והוא מתמרמר! הלה בא במבוכה, לך ותסביר לגוי, שהרב עשאו ללעג ולקלס, שהתקיעות בראש השנה מדין תורה והתקיעה ביום הכפורים - וליתר דיוק, בצאת היום הקדוש - אינה אלא מנהג בעלמא, ולא היה אי כפת לרב שהוא שיתקע. נאזר בהסבר שגם גוי יבין: ”אין מה להשוות! בראש השנה תוקעים מאה קולות, וביום הכיפורים תקיעה בודדת!” כאן קצרה רוח המושל. קצף וקרא: ”הלא השופר בידך, תקע בו כרצונך!”... הכל גיחכו, וסיימתי: ”זהו, רבותי – המיקרופון בידי, ואשמיעכם את דבריי”... השמעתים דברים שאיני בטוח שנהנו לשמוע. אמת, יוסף לא נדרש ליעץ למלך, אבל רצה שיבחרו בו, ו”המיקרופון” בידו, הכל מאזינים לו, ניצל את ההזדמנות והשמיע דבריו, ובתוך שעה היה למשנה למלך מצרים...

(והגדת)

יוצא לאור לרפואת כלל עם ישראל ובכללם לר' יפת בן אסתר שליט”א